

עפ"א 16629/08/15 - עאדל עיאט, מופיד גרבאן נגד ועדה מקומית לתכנון ובניה שומרון

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 16629-08-15 עיאט ואח' נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה שומרון
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
מערערים 1. עאדל עיאט
2. מופיד גרבאן
ע"י ב"כ עוה"ד קייס נאסר
נגד
משיבה
ועדה מקומית לתכנון ובניה שומרון ע"י ב"כ עוה"ד שגיא
סיוון

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטות בית משפט השלום בחדרה (כבוד השופט יעקב גולדברג), מתאריכים **28.7.15** ו- **30.7.15**, לפיהן החליט בימ"ש קמא לבטל הסדר דיוני שנערך בין הצדדים ביום **1.4.15** (לו נתן בימ"ש קמא, בו ביום, תוקף של החלטה) וכן על החלטתו מיום **5.8.15**, לפיה נדחתה בקשת המערערים לדון מחדש בבקשתם לביטול צו הריסה מנהלי.

מדובר בצו הריסה מנהלי, שהוצא על ידי המשיבה ביום 21.12.14 ולפיו על המערערים להרוס מבנה המשמש גן אירועים (להלן: "**המבנה**"), שנבנה על ידם בחלקה 29 בגוש 10398 בג'סר אזרקא (להלן: "**המקרקעין**").

2. בהחלטה שניתנה על ידי ביום 17.8.15, דחיתי בקשה לעיכוב ביצוע החלטותיו של בימ"ש קמא, אך צו ההריסה טרם בוצע.

בהחלטה הנ"ל, הובאו עיקרי העובדות הרלבנטיות לבקשה ואחזור עליהן, כאן.

3. המערערים שכרו את המקרקעין, שייעודם הוא חקלאי והקימו עליהם, תחילה, קונסטרוקציית מתכת בשטח של 80 מ"ר וכן גדר היקפית (להלן: "**המבנה הראשון**").

בהתייחס לאשר נבנה על ידי המערערים במקרקעין הוציאה המשיבה שלושה צווי הריסה מנהליים. בעקבות הצו

הראשון, שהוצא ביום 22.10.14, הרס המערער 2 את המבנה הראשון, אך בסמוך לאחר מכן, שבו המערערים ובנו על המקרקעין קונסטרוקציית מתכת חדשה, הפעם - בשטח של 350-500 מ"ר (להלן: "**המבנה השני**").

אין חולק שכל המבנים נבנו ללא היתר. בחקירתו מיום 11.11.14, טען המערער 2 שהמבנה השני נועד לשמש חממה והתחייב שלא להקים במקום גן אירועים או לעשות במבנה השני כל שימוש מסחרי אחר.

ביום 3.12.14, הוציא יו"ר המשיבה, צו הריסה מנהלי למבנה השני (להלן: "**הצו השני**"). לאחר שהתברר כי בטעות הודבק הצו על מבנה אחר, בוטל הצו השני והוצא, ביום **21.12.14**, צו חדש תחתיו, אשר הודבק על המבנה השני ביום 25.12.14 (להלן: "**צו ההריסה**" או "**הצו השלישי**").

4. ביום 31.12.14 פנו המערערים לבית המשפט בבקשה לביטול צו ההריסה. בבקשה ובתצהיר המערער 1, אשר צורף אליה, טענו המערערים, שהם הקימו במקרקעין חממה הניתנת לפירוק תוך מספר שעות ושאין בכוונתם להקים במקום גן אירועים.

בדיון שהתקיים בבקשה, בבימ"ש קמא, במעמד הצדדים, ביום 7.1.15, חזרו המערערים והצהירו כי בכוונתם להקים במקום חממה ומשתלה. בהמשך לדיון זה, הגישו המערערים, ביום 14.1.15, טיעון משלים שגם בו חזרו והדגישו כי בכוונתם להקים במקום חממות ולהכשיר אותן כדיון.

בדיון נוסף שהתקיים בבימ"ש קמא במעמד הצדדים ביום 11.2.15, השלימו הצדדים טיעוניהם ובסיום הדיון קבע בית המשפט קמא, שהחלטתו תישלח לצדדים. בטרם מתן החלטתו זימן בית משפט קמא את הצדדים לדיון נוסף בפניו, שהתקיים ביום **1.4.15**. גם בישיבה זו הבהירו המערערים, שמדובר בחממה וטענו שהם מבקשים אורכה לביצוע צו ההריסה, על מנת להכשירה.

5. בישיבה הנ"ל, לאחר דיון לא פורמלי ובהמלצת בית משפט קמא, הגיעו הצדדים להסכמה בזו הלשון (להלן: "**הסדר הפשרה**"):

"הגענו להסכמה לפיה הבקשה תידחה. לפנים משורת הדין, מבלי שהדבר יהווה כל תקדים הן ביחס למבקשים והן לכל צד ג' אחר, במיוחד לנוכח טענת המבקשים כי הם זקוקים לארכה לצורך לגליזציה, ולשם כך בלבד, הוסכם כי ביצוע צו ההריסה יעוכב למשך 8 חודשים מהיום, ועד לתום מועד זה יבצעו המבקשים בעצמם או באמצעות מי מטעמם, הריסה עצמית של המבנה (להלן: "**מועד ביצוע ההריסה העצמית**"). לשם עמידה בהתחייבותם, יפקידו המבקשים סך של 15,000 ₪ בקופת בית מהשפט וזאת לא יאחר מיום **1.5.15**.

היה והמבקשים לא יהרסו את המבנה, לפי התחייבותם, תוכל המשיבה לבצע את הצו וזאת למשך תקופה של 3 חודשים, החל מתום מועד ביצוע ההריסה העצמית, ובה בעת מזכירות בית המשפט תעביר סכום הפיקדון לרשותה.

צו מניעת פעולות ואיסור שימוש יישאר בתוקף עד להחלטה אחרת.

(ההדגשות אינן במקור).

הסכמת הצדדים דלעיל קיבלה תוקף של החלטה (להלן: "**ההחלטה**") ובמסגרתה גם (כפי הכתוב לעיל), ניתן **צו מניעת פעולות ואיסור שימוש**, שתוקפו - עד להחלטה אחרת (להלן: "**צו המניעה**").

6. המערערים לא הפקידו את הערובה שנקבעה בהחלטה ותחת זאת החלו, **סמוך לאחר מתן ההחלטה**, לבצע עבודות בנייה במקרקעין, בהיקף נרחב, הכוללות בין היתר, עבודות גידור, קירוי וריצוף בשטח של מאות מ"ר, כפי שעולה מתמונות שהוצגו בפני בית משפט קמא (להלן: "**הבנייה**").

בעקבות כך, הגישה המשיבה, ביום 2.6.15, בקשה לבית משפט קמא, לביטול ההחלטה ולאחר שהמערערים לא הגיבו לבקשה, הורה בית המשפט על ביטול ההחלטה ואישר למשיבה להרוס את הבנייה, תוך שקצב לכך 30 ימים (להלן: "**ההחלטה השנייה**"). בהמשך, על פי בקשת המשיבה, האריך בימ"ש קמא את תוקף הצו עד ליום 19.8.15.

7. ביום 26.7.15, הגישו המערערים בקשה דחופה לביטול שתי ההחלטות הנ"ל. הבקשה נדחתה על ידי בית משפט קמא, בהחלטה שניתנה על ידו ביום 28.7.15 (להלן: "**ההחלטה השלישית**"). בו ביום הגישו המערערים בקשה לעיון חוזר ורק סמוך לפני כן הפקידו את הערובה בסך 15,000 ₪, שהיה עליהם להפקיד לאחר ההחלטה הראשונה.

בבקשה, שהגישו המערערים לבימ"ש קמא, לעיון חוזר בהחלטה השלישית, טענו המערערים, תחילה, כי הם ביצעו במקום עבודות, "בהוראת" המועצה המקומית, **על מנת למנוע סכנה בטיחותית לילדים המשחקים באזור**.

רק לאחר שבדין שהתקיים בבימ"ש קמא ביום 30.7.15 לאחר שהמשיבה הגישה לעיון ביהמ"ש **תמונות**, מהן עולה בבירור כי המערערים הקימו במקום **גן אירועים בשטח של מאות מ"ר, שבנייתו הושלמה** והוא מוכן לתחילת פעילות, **הודו המבקשים לראשונה כי הם אמנם הקימו על המקרקעין גן אירועים**. לדבריהם, לאחר שבקשתם לבניית חממות במקום נדחתה על ידי משרד החקלאות ביום 2.6.15 הם החליטו לעשות כן, **בעצה אחת עם ראש הרשות המקומית**.

למעשה, המערערים אישרו בפה מלא, בפני בימ"ש קמא, **שהם הפרו את ההחלטה ואת צו המניעה** ואף הודיעו לבית משפט קמא כי עוד באותו יום עתידה להיערך במקום חתונה גדולה וכן ציינו, שבמקום אמורים להיערך אירועים נוספים, שכבר הוזמנו.

בסיום הדיון דחה בית משפט קמא את בקשת המערערים, הותיר את צו ההריסה על כנו ונתן למשיבה ארכה לביצועו, עד ליום 19.8.15.

8. ביום **5.8.15** הגישו המערערים לבימ"ש קמא (באמצעות עורך דין אחר), בקשה דחופה לביטול צו ההריסה ולמתן צו עיכוב ביצוע זמני. בבקשה טענו, בין היתר, כי ביצוע צו ההריסה יגרום להם ולציבור נזקים חמורים, בשל כך שכבר הוזמן מספר גדול של אירועים, שיתקיימו במבנה.

בו ביום דחה בימ"ש קמא את הבקשה בקבעו, כי בדיון שהתקיים ביום 30.7.15 קיבלו המערערים את יומם בביהמ"ש. בימ"ש קמא ציין, בהחלטתו זו, את הצהרותיהם הסותרות של המערערים בפניו, את העובדה שהם הפרו את צו המניעה וקבע, כי הבקשה הוגשה בחוסר ניקיון כפיים ובחוסר תום לב.

ההליכים בפניי

9. הערעור וכן בקשת המערערים לעיכוב ביצוע החלטות ביהמ"ש קמא, הוגשו במהלך פגרת הקיץ - ביום 9.8.15. לאחר קבלת תשובת המשיבה, ניתנה על ידי, ביום 17.8.15, החלטה מפורטת, הדוחה את הבקשה לעיכוב ביצוע.

ביום 26.8.15, הגישו המערערים, לתיק ביהמ"ש, מסמך, אותו הכתירו בכותרת: **"תשובת המערערים לתגובת המשיבה לבקשה לעיכוב ביצוע ולבקשת המשיבה לדחות את הערעור על הסף"**, בה הם קובלים על כך שהחלטתי בבקשתם לעיכוב ביצוע ניתנה בטרם נשמעה התייחסותם לתשובת המשיבה וכן מפרטים הם את תשובתם, לגופה.

בהחלטות שניתנו על ידי בתאריכים 28/8/5 ו- 29/8/15 קבעתי, כי ביום 6/9/15 יתקיים דיון בערעור וכן בבקשה לעיכוב ביצוע וכך נעשה.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים שמעתי, היום, טיעונים בעל פה ועיינתי בכל החומר שבפניי החלטתי לדחות את הערעור.

למעשה, מעבר לטענות שהועלו על ידם בבקשתם לעיכוב ביצוע (ולמעט טענה סתמית בדבר אופק תכנוני), לא העלו המערערים, בתשובתם לתגובה או בדיון בפניי, כל טענה נוספת, על הטענות שנטענו על ידם בבקשה לעיכוב ביצוע. תשובתם וכן טיעוניהם היום, התמקדו בטענה לפיה אולם האירועים, אשר אין חולק כי נבנה על ידם על קרקע חקלאית, ללא היתר בנייה ואשר משמש כאולם אירועים פעיל, ללא היתר שימוש, פותר בעיה קשה, הקיימת בג'סר אזרקא (להלן: "**היישוב**"), כתוצאה מהעדר אולם אירועים.

11. לתשובתם צירפו המערערים שני גזירי עיתונים ובהם כתבות על אלימות שהתרחשה במהלך שתי חתונות שהתקיימו ביישוב. שתי הכתבות עוסקות בכך ששכנים הזמינו משטרה, עקב מפגעים חריגים של רעש, שגרמו החתונות ובאלימות שהופעלה כלפי שוטרים אשר הגיעו למקום, בעקבות התלונות.

עיינתי בקפידה בכתבות ונוכחתי לדעת, כי לא ניתן לדעת מהן, אם האירועים התקיימו באולם, בבית או ברחוב, אולם מוכנה אני להניח, לטובת המערערים, שהם אמנם התקיימו ברחוב. מוכנה אני אף להניח, שקיום אירועים ברחוב מגביר את מפגע הרעש. אולם, אין בכך כדי להועיל למערערים.

בעובדה שאזרחים מפרים את החוק בכך שהם תוקפים שוטרים אשר מגיעים למקום מסוים כדי לטפל במפגע רעש, שנגרם לתושבים, הגרים בשכנות למקום האירוע, אין כדי להצדיק הקמת אולם אירועים, על קרקע חקלאית, ללא היתר. האלימות שהפעילו אותם תושבים או אזרחים איננה תוצאה של היעדר מקום אירועים. אין כל בסיס להניח, שאם מקורו של מפגע רעש היה באירוע, המתרחש באולם ושוטרים היו מגיעים למקום לשם טיפול בתלונות על הרעש, ההתנהגות כלפיהם הייתה שונה.

גם אם אביא בחשבון, שאירוע המתקיים ברחוב גורם למפגע רעש חמור יותר מאירוע המתרחש באולם, אין בכך כדי להצדיק "פתרון", על ידי הקמת גן האירועים, כפי שהוקם במקרה דנן. התפרעויות ותקיפת שוטרים אינם יכולים לשמש הצדקה למעשי המערערים.

12. לכתב הערעור צורפו שני מכתבים מראש המועצה המקומית ג'סר אזרקא. האחד (נספח 7) הוא מכתב ראש המועצה, מיום **22.4.15**, המופנה אל המערערים ובו נכתב, כי בשטח בו מוקמת חממה, קיימים **ליקויים בטיחותיים** (קשתות) והמערערים נדרשו לתקן מיד את הליקויים (ההדגשות, כאן ובהמשך, אין במקור).

המכתב השני, נושא תאריך **16.7.15**, מופנה "לכל המעוניין בדבר" ובוא נכתב, כדלקמן:

"(1) הכפר ג'סר אל-זרקא סובל מבעית חסימת כבישים לצורך הקמת חתונות

ומסיבות של פרטיים, בשל המחסור בגני אירועים מוסדרים ברחבי הכפר.

(2) כן נכתב, כי: המועצה המקומית מעודדת הקמת אולמות וגנים לאירועים בשטחים

הפתוחים ברחבי הכפר עם היתר ובכפוף לחוק.

(3) אין למועצה התנגדות ליזמות להקמת גני אירועים בכפוף לתנאי החוק עם כל המשתמע.

(4) למועצה אין התנגדות שגן האירועים "אלשטיא" לקבל היתר באופן ארעי לתקופה של עד 3 שנים וזאת בכפוף לחוק".

דומה שאין צורך להכביר מילים לשם הבהרה מדוע אין המכתבים הנ"ל מועילים למערערים.

במכתב הראשון עשו המערערים שימוש, בבקשה שהגישו לבימ"ש קמא, ביום **26.7.15**, בה עתרו לביטול שתי ההחלטות של ביהמ"ש (ההחלטה השנייה וההחלטה השלישית), כמפורט בסעיף 7 לעיל, לתמיכה בטענה לפיה כל שהם ביצעו במקום, הן עבודות בהוראת המועצה המקומית, על מנת למנוע סכנה בטיחותית לילדים המשחקים באזור.

אלא, שהתברר, **4 ימים בלבד** לאחר מכן, שטענה זו לא הייתה נכונה, כלל ועיקר, בדיון שהתקיים ביום **30.7.15**, ולא לפני שהמשיבה הגישה לעיון ביהמ"ש תמונות, מהן עולה בבירור כי המבקשים לא רק "תיקנו במקום ליקויים בטיחותיים", אלא הקימו גן אירועים בשטח של מאות מ"ר (!!!), לא נותרה למערערים ברירה והם נאלצו להודות, שהם הקימו במקום גן אירועים.

במכתב השני מציין ראש המועצה כי קיים מחסור בגני אירועים מוסדרים. ודוק: לא נטען במכתב, כי לא קיים, כלל, כל מקום לקיום אירועים או כי אין מקומות פוטנציאליים שניתן להכשירם לכך. בנוסף, ראש המועצה (ולא בכדי) חוזר ומדגיש כי הוא תומך בהקמת גן אירועים, "**עם היתר ובכפוף לחוק**". גם בסעיף 4, בו מציין ראש המועצה, כי למועצה "**אין התנגדות**" שהמבנה יקבל "היתר זמני" למשך 3 שנים, הוא חוזר ומציין "**וזאת בכפוף לחוק**".

בכל הכבוד הראוי, רצון של ראש המועצה, אינו יכול להוות תחליף להיתר ובוודאי שנוכח השתלשלות העניינים, אין הוא מצדיק, בנסיבות מקרה זה, עיכוב ביצוע צו ההריסה.

13. ב"כ המערערים טוען, כי עומדת למערערים טענת הגנה מן הצדק, הטענה בירור. בין היתר טוען הוא, כי על ביהמ"ש להורות למשטרה להמציא פרטים על האירועים המתקיימים ברחובות היישוב, על מנת שביהמ"ש יוכל לעמוד על גודל התופעה. לטענתו, הפגם שנפל בהחלטה המנהלית, הוא אי התחשבות בימ"ש קמא בכך שבהקמת גן האירועים פתרו המערערים בעיה חמורה, הקיימת ביישוב והפסיקו אלימות קשה שהייתה ביישוב, במקום בו הרשות, עליה מוטלת החובה לפתור את הבעיה, לא עשתה כן.

לטענת ב"כ המערערים קמא לוקות החלטות בימ"ש קמא, בכך שלא נערך בירור בטענות המערערים לגופן וכן לוקות הן, לשיטתו, בחוסר סבירות ובחוסר מידתיות, באשר לא ניתנה בהן, למערערים, ארכה סבירה ומידתית, בשים לב לנפגעים מההריסה, בטרם יבוצע צו ההריסה.

14. לא מצאתי כל פגם, לא בצו המנהלי ולא בהחלטות בימ"ש קמא ואינני סבורה שהיה על בימ"ש קמא ליתן הוראה למשטרה להמציא חומר כלשהו. זאת - לא רק בשל כך שמצויים אנו בגדר המשפט המנהלי, אלא גם לגופם של דברים לא היה מקום לעשות כן.

בנוסף לכל אשר נאמר לעיל יש להדגיש, כי אין מדובר "רק" בהקמת גן אירועים על קרקע חקלאית ושימוש בו, ללא היתרים, כנדרש, אלא שעסקינן במערערים אשר באו לביהמ"ש בחוסר ניקיון כפיים בולט ו"זועק לשמים".

אמנם, לא הובאו בפני בימ"ש קמא ראיות לתמיכה בטענת המשיבה, לפיה המערערים החלו להקים את גן האירועים עוד לפני הסדר הפשרה, אך מהחומר שהיה בפני בימ"ש קמא, ברור לחלוטין, כי מיד לאחר הסדר הפשרה, שקיבל תוקף של החלטה בבימ"ש קמא, בנו המערערים במקום גן אירועים, כשהם מסתירים כוונתם זו וטוענים, תחילה, שהם רק ביצעו תיקונים על פי דרישת ראש המועצה, למען בטחון הילדים ורק לאחר שהובאו לבימ"ש קמא הוכחות נחרצות - תמונות המבנה, הודו בִּאמת (הכול כפי שפורט לעיל).

פעולותיהם הנ"ל נוגדות את הצהרותיהם בבקשתם המקורית, בתצהירים שהוגשו לבימ"ש קמא, בהצהרותיהם והתחייבותיהם שנאמרו בדיונים בפני בימ"ש קמא וכן נוגדות הן את התחייבותם בפני בימ"ש קמא, שלא להקים במקום, אלא חממה ומבנים חקלאיים. בנוסף, נוגדות הן את התחייבותם בהסדר הפשרה ואת החלטת בימ"ש קמא שנתנה לו תוקף של החלטה, כמו גם את צו המניעה השיפוטי, שהוצא במסגרת ההחלטה.

15. אני דוחה את טענת ב"כ המערערים לפיה אין מדובר בגן אירועים מסיבי, משוכלל וגדול, אלא בגן אירועים הבנוי מקונסטרוקציית ברזל ואיסכורית ומהווה פתרון מאולתר זמני. מבט בתמונות שהוגשו לבימ"ש קמא מעלה, כי מדובר בשטח של מאות מטרים רבועים, בו נוצקו יציקות בטון, נבנו גדרות, הוצבו רמקולים וכיוצ"ב ולא במבנה יביל, כטענת המערערים.

16. ב"כ המערערים טוען, כי גם אם המערערים אינם באים בידיים נקיות, לא הייתה במעשיהם "כוונה רעה" ולכן ובשים לב גם למצוקת תושבי היישוב, אין זה סביר ואין זה מידתי, להורות על ביצוע מידי של צו הסגירה והוא מבקש ארכה עד לסוף עונת האירועים, היינו - עד סוף חודש אוקטובר 2015.

אם המתואר לעיל אינו נכלל בגדר "כוונה רעה", אם הסתרת מטרת הבניה, עד שאין ברירה אלא להודות בה נוכח ראיות נחרצות, אם הפרת הסדר פשרה, מיד לאחר שנחתם, אם הפרה בוטה, בריש גלי, של החלטת בימ"ש וצו שיפוטי מיד לאחר שנחתמו, אם העמדת כל המערכת המשפטית בפני עובדה קיימת, לאחר שהוסתר המניע האמיתי של הקמת המבנה והוסתרו פעולות שבוצעו - אם כל אלה ביחד אינם כוונה רעה, להתריס נגד

החוק, אינני יודעת כוונה רעה, כזו, מהי.

כאמור - מדובר בהתנהגות שערורייתית של המערערים, הנגועה, על פניה, בחוסר ניקיון כפיים, בחוסר תום לב בולט ובשימוש לרעה בהליכי בימ"ש,

17. ב"כ המערערים טוען, כי יש להסתכל על המכלול, על כל המעגלים הנפגעים וכאשר עושים זאת נוכחים לדעת, כי עומדת למערערים, בנסיבות העניין, טענת הגנה מן הצדק.

לאור כל האמור לעיל, לא ניתן לקבל טענה זו.

18. ב"כ המשיבה טען, בפניי, שקיימים מתחמים ציבוריים ביישוב, בהם נערכים אירועים וכי המדינה מחפשת, בימים אלה, הכשרה של שטחים נוספים וכבר יש מספר חלופות. כן טען ב"כ המדינה, כי קיימים פתרונות אחרים וכי הוקצו כ- 150 מיליון שקלים, המיועדים לעריכת 4 תכניות מתאר. אינני סבורה שיש ליתן משקל לטענות אלה, אשר לא הוכחו בבימ"ש קמא בראיות מתאימות.

ב"כ המשיבה הפנה לדיון תלוי ועומד בבית המשפט העליון, בנוגע ליישוב פרדיס, שם קיים מצב דומה - בג"צ 5495/14 דלויה ג'ק ואח' נגד משטרת ישראל ואח'. עיון בהחלטה שניתנה בישיבת יום 29.6.15 מעלה, כי הצדדים קיבלו שם את הצעת ביהמ"ש לפיה **"המשך הדיון בעתירה ידחה לפרק זמן של כשישה חודשים, אשר בסיומו נקבל הודעות עדכון מתאימות מידי כל אחת מן הרשויות המשיבות באשר לפעולות שננקטו לעניין הפרעות הרעש נושא העתירה. אנו מצפים כי הודעות העדכון תשקפנה פעולות נמרצות מתאימות בענין זה..."**.

ההחלטה הנ"ל מתייחסת לטיפול המשטרה בהפרעות רעש ולא לשאלת היתרי בנייה, להיתרים לניהול עסק, או להריסת מבנים ולכן איננה רלבנטית לענייננו.

19. מנגד - לעניין טענת "הכורח" שטענו המערערים, יש ליתן משקל לכך, שעל אף שהבעיה לה טוענים המערערים, קיימת ביישוב מזה שנים רבות ועל אף רצונם העז של המערערים (כפי הנטען על ידם), לפעול "להצלת תושבי היישוב ולפתרון האלימות", הם לא מצאו, במשך כל אותן שנים מקום אותו יוכלו לשכור ולהקים בו גן אירועים בהיתר כדן. למעשה - גם לא נטען בפניי שהם עשו ניסיון כלשהו למצוא מקום כזה. הם גם לא מצאו לנכון לפנות לבימ"ש קמא, לאחר ההסדר ולבקש שינוי, להקמת גן אירועים. והסיבה לכך ברורה. לא בכדי לא הייתה בפי ב"כ המערערים תשובה לשאלתי זו, שהרי, כדבריו "אי אפשר להתווכח עם העובדות".

20. ב"כ המערערים מפנה לפסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מקומיים בירושלים בת"פ 7005/05 **מדינת**

ישראל נ' פאלח אבו סרחאן (8/2/201), שניתן על ידי כבוד השופטת תמר בר-אשר צבן, שם התקבלה טענת הגנה מן הצדק, בהתייחס לכתב אישום, לפיו הואשם מוכתר של הכפר אום ליסון (להלן: "**הכפר**"), בכך שבנה בכפר בור ספיגה, בשטח של כ- 190 מ"ר (לטענת הנאשם, שם, גודלו כ- 49 מ"ר בלבד), ללא היתר בנייה.

ביהמ"ש בירושלים פירט את בעיות הביוב הקשות ביותר ששררו בכפר, שאיננו מחובר לרשת הביוב ומצויים בו בורות ספיגה, שעלו על גדותיהם והביוב זרם ברחובות, ללא שהרשויות מצאו לכך פתרון.

ביהמ"ש קבע, כי לא הובאה כל ראיה לכך שהנאשם הוא בעל הנכס, או כי הוא משתמש בבור הביוב ובסופו של דבר קיבל את טענת ההגנה מן הצדק משני טעמים. האחד - במכלול הנסיבות סבר ביהמ"ש שבמקרה שנדון בפניו, אין הצדקה להטיל על הנאשם אחריות פלילית בשל בניית בור הספיגה. הטעם השני שמצא ביהמ"ש קמא, עניינו בהפליה קיצונית בהעמדה לדין, לאחר שהוכח בפניו, כי מזה 10 שנים מאשרת חברת הגיחון (האחראית על כך באזור) בורות ספיגה, ללא שהיא מבקשת שיוצאו היתרי בנייה לשם כך ולא הייתה ולו דרישה אחת להוצאת היתרי בנייה לבורות.

הנה כי כן, אין כל גזירה שווה בין המקרה שנדון שם, לבין המקרה הנדון בפניי.

21. בסיום טיעונו בפניי, טען ב"כ המערערים, כי מתקדמת ומתגבשת, כיום, תוכנית מתאר חדשה, שתביא לכך, שהשטח בו הוקם גן האירועים יועד לבינוי.

אומר, בקצרה, כי לא היה מקום להעלות טענה זו בערעור, משלא נטענה בבימ"ש קמא, מה גם שממילא אין מדובר באופק תכנוני המצדיק דחיית ביצוע צו הריסה.

22. מעבר לכל האמור לעיל, יש לזכור, כי מדובר בצו מינהלי ולכן הכללים החלים על ביהמ"ש בבואו לדון בבקשה לביטולו הם כללי המשפט המנהלי, לפיהם גדר ההתערבות של בימ"ש מצומצם הוא ומוגבל לבחינת שיקול דעתה של הרשות המנהלית, בו יתערב ביהמ"ש רק כאשר ברור, על פני הדברים, כי קיים בהחלטה פגם מהותי ושורשי, או כי קיים בה חוסר סבירות קיצונית.

23. ב"כ המערערים טוען בכתב הערעור, כי לאחר שבימ"ש קמא ביטל את הסדר הפשרה, היה עליו לקיים בירור ממצה בטענות המערערים לעניין חוקיות צו ההריסה המנהלי, שאחרת נפגעת זכות הטיעון שלהם. כן חוזר הוא על הטענה לפיה המערערים ביצעו עבודות דחופות במבנה, בשל סכנה בטיחותית לילדים - טענה שמוטב היה שלא תעלה, לאחר שהתברר שהם בנו במקום גן אירועים, עובדה בה הודו עוד בבימ"ש קמא, לאחר שהוצגו בפניהם התמונות, כפי שפורט לעיל.

מעבר לכך אומר, כי במסגרת הסדר הפשרה, הסכימו המערערים שהבקשה לביטול הצו המנהלי תידחה. הסכמתם זו מחייבת אותם גם לאחר ביטול ההחלטה שנתנה להסדר תוקף של החלטה. היעלה על הדעת, שהמערערים, אשר הפרו את הסדר הפשרה, את ההחלטה ואת צו המניעה שניתן במסגרתה, יזכו לדין בבקשה

שהם עצמם הסכימו שתימחק ?

לא למותר לציין, כי לאור העובדות שאין שנויות במחלוקת וכל האמור לעיל, ממילא סיכויי בקשתם לביטול הצו להתקבל, היו מזעריים מאד, אם בכלל.

24. בנסיבות העניין צדק, אפוא, בימ"ש קמא בקבעו, כי צו ההריסה המנהלי תקף וכן צדק בקבעו כי יש לבצעו בתוך 30 ימים (החלטה מיום 14/6/15) ולאחר מכן - בהאריכו את המועד לביצועו עד 5/8/15 ובהחלטתו מיום 5/8/15 אשר דחתה בקשה נוספת של המערערים ואין כל מקום להתערב בהחלטותיו.

אשר על כן אני דוחה את הערעור וקובעת, כי צו ההריסה בעינו עומד.

בנסיבות העניין ועל מנת ליתן למדינה אפשרות לבצע את הצו, ניתנת בזה אורכה לביצועו, למשך 30 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ג אלול תשע"ה, 07 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.